

# DE VERDWIJNING VAN SOPHIE

*Voor mijn man, Ty*



Donderdag



*Frankie**Februari 2016*

Op een druilerige middag, kort na de lunch, kom ik er eindelijk achter dat je dood bent.

Mijn mobieltje trilt, ik zie en onbekend nummer en neem op, afgeleid door de berg papierwerk waaronder ik bedolven ben.

‘Spreek ik met Francesca Howe?’ Een mannenstem brandt een gat in mijn geheugen. Zijn warme, landelijke timbre hoort niet thuis in mijn kantoor op de bovenste verdieping van het hotel van mijn ouders, met zijn minimalistische meubilair en uitzicht op de Gherkin. Die stem hoort thuis in het verleden; in onze geboorteplaats in Somerset, waar meeuwen krijsen bij de avond-schemer, golven stukslaan op de pier en de lucht doordrongen is van de geur van fish-and-chips.

‘Daniel?’ Het komt er krassend uit en ik grijp met mijn vrije hand de rand mijn bureau, alsof ik me wil verankeren in deze kamer, in het heden, zodat ik niet halsoverkop terug tuimel in het verleden.

Er kan maar één reden zijn waarom hij mij nu, na zoveel jaar, belt.

Het betekent dat er nieuws is. Over jou.

‘Dat is lang geleden,’ zegt hij schutterig.

Hoe is hij aan mijn nummer gekomen? Met benen zo slap als

van een pasgeboren veulen sta ik op en loop ik naar het beregende raam dat uitkijkt over de stad. Ik voel de lucht mijn longen vullen, hoor mijn gejaagde ademhaling.

‘Gaaf het om Sophie?’

‘Ja. Ze is gevonden.’

Mijn mond loopt vol speeksel. ‘Is... Leef ze nog?’

Een korte stilte. ‘Nee. Ze hebben iets gevonden...’

Zijn stem breekt en ik probeer me voor te stellen hoe hij er nu uitziet, jouw grote broer. Hij was destijds lang en mager, was altijd in het zwart gekleed met bijpassend haar en een lang, bleek gezicht. Hij zag er ongezond uit, als een vampier in een jeugdfilm. Ik voel dat het hem moeite kost zich te beheersen. Ik heb hem nooit zien huilen, geloof ik; niet toen je net vermist was, zelfs niet toen de politie de zoektocht opgaf nadat ze twee dagen het struikgewas hadden uitgekamd en met bootjes de zee hadden afgespeurd, en ook niet toen de interesse voor je wegviel nadat een van je blauwe Adidasneakers aan de rand van de verlaten pier was gevonden en verondersteld werd dat je in het Bristol Channel was gevallen en meegevoerd door het tij. Toen jij, Sophie Rose Collier, het soms verlegen, vaak grappige tweëntwintigjarige meisje uit Oldcliffe-on-Sea, dat ooit ’s avonds laat uit een club verdween, uit ieders geheugen begon te verdwijnen, behalve het onze. Het meisje dat moest huilen bij de muziek van oude tv-reclames, op Jarvis Cocker viel, en geen pak koekjes kon openmaken zonder het helemaal leeg te eten.

Daniel schraapt zijn keel. ‘Er zijn stoffelijke resten gevonden, ze zijn aangespoeld in Brean. Een deel ervan...’ Hij wacht even. ‘Nou ja, het klopt. Zij is het, Frankie, ik weet het zeker.’ Het voelt raar om hem Frankie tegen me te horen zeggen. Jij noemde mij ook altijd Frankie. Ik ben in geen jaren ‘Frankie’ geweest.

Ik weiger me voor te stellen welk deel van je is gevonden tussen het zwerfpuil op het strand van Brean Sands. Ik vind het afschuwelijk om op die manier aan je te denken.

Je bent dood. Dat is een feit. Je bent niet meer gewoon vermist, ik kan mezelf niet meer wijsmaken dat je je geheugen hebt verloren en ergens de bloemetjes buitenzet, misschien in Australië, of eerder Thailand. We wilden altijd reizen. Weet je nog dat we plannen maakten om door Zuidoost-Azië te gaan backpacken? Je had een hekel aan de koude wintermaanden. We mijmerden urenlang over onze ontsnapping aan de snijdende wind die door ons stadje gierde en aan de kale takken rukte en zand op onze weg blies zodat we de korrels tussen onze tanden voelden knarsen. Buiten het seizoen, zonder de toeristen die voor de broodnodige reuring zorgden, was Oldcliffe koud en deprimerend.

Ik trek met een vinger de kraag van mijn blouse weg van mijn keel. Ik krijg geen lucht. Door mijn halfgeopende deur zie ik Nell achter haar computer zitten tikken, met haar rode haar in een ingewikkelde knot boven op haar hoofd.

Ik loop terug naar mijn bureau en plof neer in de draaistoel met de telefoon tegen mijn warme oor. 'Ik vind het heel erg,' zeg ik, bijna tegen mijzelf.

'Het is oké, Frankie.' Ik hoor op de achtergrond het fluiten van de wind, de woesh van banden die door plassen spatten, het onverstaanbare gebabbel van voorbijgangers. 'Het komt natuurlijk niet onverwacht. We waren erop voorbereid.' Vanuit welke plaats belt hij me? Waar is je grote broer uiteindelijk terechtgekomen? 'Haar stoffelijke resten moeten officieel worden geïdentificeerd. Het ligt nogal moeilijk, omdat ze zo lang...' hij haalt diep adem – 'omdat ze zo lang in het water heeft gelegen. Maar ze hopen op halverwege volgende week.'

'Weet de politie...' Ik slik gal weg. 'Weten ze hoe ze is gestorven?'

'Frankie, dat valt nu onmogelijk te zeggen, en omdat er geen lijk was, is er ook nooit een onderzoek geweest. Iedereen is er gewoon van uitgegaan dat ze dronken was en in zee viel, en dat ze nooit op die pier had mogen zijn. Je kent het verhaal.' Er sluipt

een zweempje woede in zijn stem. 'Maar dat geloof ik niet. Ik denk dat er iemand is die meer weet over die nacht, Frankie. Ik denk dat er iemand is die weet wat er met mijn zusje is gebeurd.'

Mijn vingers jeuken om aan mijn haar te trekken. Ik plaats daarvan verschuif ik een presse-papier op mijn bureau, zet ik een lijstje recht met daarin een foto van mij op een pony naast mijn trotse vader, die een territoriale grijns op zijn gezicht heeft. Voor hem was ik altijd Francesca. 'Waarom denk je dat?'

'De avond waarop ze verdween, was ze bang. Ze zei dat iemand het op haar had gemunt.'

Mijn oren suizen. Ik pak de telefoon steviger vast. 'Wat? Dat heb je me nooit verteld.'

'Ik heb het destijds aan de politie verteld, maar die wuifde het weg. Ze was nerveus, paranoïde. Ik dacht dat ze een verkeerd pilletje had genomen – je weet hoeveel drugs hier in die tijd omgingen. Maar Sophie zou nooit drugs gebruiken. Dat weet ik zeker. Ik heb dat diep vanbinnen altijd geweten. Ze was een lieve meid. Een kanjer.' Zijn stem wordt schor.

Hij weet niet dat we ooit samen speed namen op het Ashton Court Festival, hè, Soof? Terwijl we naar Dodgy zaten te kijken, honderduit praatten en met de minuut meer paranoïde werden, moest ik je beloven dat ik het hem niet zou vertellen.

Ik doe mijn ogen dicht en denk aan de laatste avond. Je stond in een hoek van The Basement te kijken hoe iedereen op en neer sprong op *Born Slippy*. De datum staat in mijn geheugen gegrift: zaterdag 6 september 1997. Ik stond aan de andere kant van de dansvloer te praten met de dj, maar toen ik omkeek door de waas van rook die de lucht vulde, was je weg, verdwenen in de menigte. Je had er niet bang of bezorgd uitgezien. Als er een probleem was geweest, had je mij dat wel verteld. Toch?

Ik was je beste vriendin. We vertelden elkaar alles.

'Wil je me helpen, Frankie?' vraagt Daniel, zijn stem klinkt opeens heel dringend. 'Ik wil uitzoeken wat er met haar is ge-

beurd. Iemand weet meer dan hij loslaat. De pier...'

'De pier was verrot, gevaarlijk, gesloten voor publiek.'

'Dat weet ik. Maar dat weerhield ons er echt niet van om erheen te gaan. Ik kan alleen niet geloven dat ze er in haar eentje naartoe is gegaan. Er moet die avond iemand bij haar zijn geweest...'

Ik hoor de wanhoop in zijn stem en ik voel met hem mee. Het is door de jaren heen moeilijk voor me geweest om die avond niet voortdurend opnieuw te beleven. Maar voor je broer moet het soms ondraaglijk zijn geweest. Al die onbeantwoorde vragen die door zijn hoofd spoken en hem 's nachts wakker houden, hem beletten verder te gaan met zijn leven.

'Mensen willen er tegen mij niets over zeggen. Maar jij, Franks... jij krijgt ze misschien aan de praat.'

Natuurlijk gaat hij dit voor je doen. Altijd de beschermende grote broer. Ik had niet anders verwacht.

'Ik weet het niet. Sinds we naar Londen zijn verhuisd ben ik nooit meer terug geweest...' De gedachte boezemt me angst in. In mijn puberjaren snakte ik ernaar te ontsnappen aan het claustrofobische badplaatsje waarin we opgroeiden, waar vaak drie generaties van dezelfde familie woonden en waar ze je raar vonden als je de ambitie had om weg te gaan.

Het stadje waar een duister geheim uit het verleden nooit wordt vergeten.

Of vergeven.

'Alsjeblieft, Frankie. Omwille van vroeger. Ze was je beste vriendin. Jullie kenden dezelfde mensen, gingen om met dezelfde groep. Wil jij niet weten wat er met haar is gebeurd?'

'Natuurlijk wel,' zeg ik. Zou ik na achttien jaar echt kunnen teruggaan? Ik had gezworen dat ik nooit meer een voet in dat stadje zou zetten. Maar had ik een keus? Ik onderdruk een zucht van berusting. 'Wanneer wil je dat ik kom?'

Ik trek mijn rode wollen jas aan en deel Nell op mijn meest kortdate, overtuigende toon mee dat ik me niet goed voel en naar huis ga. Ze kijkt me met grote ogen verschrikt aan omdat ik nooit ziek ben. Maar ik negeer haar bezorgde blikken en loop het kantoor uit, haast me op mijn te hoge hakken en in mijn kokerrok zo snel ik kan door de regen en houd een taxi aan. Het duizelt me nog als ik neerplof op de achterbank en het koude leer tegen mijn kuiten voel terwijl we naar Islington rijden.

Ineens dringt de onomkeerbaarheid van je dood tot me door. Het is voorbij.

En dan denk ik aan het telefoongesprek met Daniel en de kalme onverzettelijkheid waarmee hij mij naar Oldcliffe terug wil halen om samen met hem het verleden op te graven, en ik onderdruk een huivering.

Het zal nooit voorbij zijn.

Ik herinner me de eerste keer dat ik je zag, Soof. Het was september 1983 en we waren zeven jaar. Het was je eerste dag op onze lagere school en je stond voor de klas met onze juf, mevrouw Draper, en je zag er met je sluike haar en je blauwe ziekenfondsbrilletje zo alleen, zo verloren uit. Je smoezelige witte kousen waren van je magere kuiten afgezakt en slobberden om je enkels. Op een van je knokige knietjes zat een niet erg schone pleister en de zoom van je groene schoolrokje hing los. Toen mevrouw Draper vroeg wie zich over jou zou willen ontfermen, schoot mijn hand meteen de lucht in. Je zag eruit alsof je een vriendin nodig had.

Als ik naar binnen ga lijkt het huis ongebruikelijk hol en netjes, alsof ik het met nieuwe ogen zie, met jouw ogen. Wat zou jij nu denken? Zou je mijn ruime herenhuis bekijken en zeggen dat ik het ver heb geschopt? Of zou je me plagen zoals je altijd deed, met die sardonische grijns op je gezicht die Daniel ook had, en me zeggen dat ik nog steeds een vaderskindje ben?

Ik blijf even staan voor de spiegel in de gang en word aangestaard door een negendertigjarige professionele vrouw. Mijn haar is dankzij mijn kapper nog donker en glanzend, zonder het minste streepje grijs, en ik heb een paar fijne lijntjes rond mijn groene ogen. Zou je vinden dat ik er oud uitzie? Waarschijnlijk wel. Ouder worden is iets waar jij je geen zorgen om hoeft te maken. Je blijft voorgoed jong, met een fris gezicht bevroren in de tijd. Voor altijd eenentwintig.

Ik wend me af van mijn spiegelbeeld. Ik moet gaan inpakken. Ik ren de trap op, naar mijn slaapkamer. Daniel heeft al onderdak voor me geregeld. Een vriend van hem heeft een vakantie-appartement en aangezien het februari is, buiten het seizoen, kan ik dat met korting huren. Ik rijd er morgenochtend naartoe.

Ik moet iets constructiefs doen. Ik trek mijn Louis Vuitton-weekendtas boven uit de kast en zet hem geopend op het bed. Vragen racen als galopperende renpaarden door mijn hoofd. Voor hoeveel dagen moet ik inpakken? Hoelang gaat dit duren? Dan word ik overvallen dooreen nieuwe gedachte me: hoe ga ik dit alles aan Mike uitleggen?

Ik sta in de keuken, in de kelder, als een wilde te schillen en te hakken als ik Mike hallo hoor roepen. Hij heeft deze keuken vorig jaar gratis voor me ingebouwd, nog voor we een stel werden, hoewel ik hem al eerder kende, van toen hij het nieuwe hotel hielp renoveren. Hij is stevig gebouwd en stoer, met rossig haar en vierkante kaken, en ik voelde me meteen tot hem aangetrokken, hoewel we niets gemeen hebben. Nu doen de witte glans van de kastjes en het dikke Corian-aanrechtblad mij aan ons denken: ze zien er van buiten allemaal smetteloos en nieuw uit, maar vanbinnen hangen de scharnieren los en er zit een scheur in een van de kastjes.

De radio staat hard aan en ik laat Rachmaninov over me heen spoelen, als balsem voor mijn gehavende zenuwen. Een groot glas